

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3065/2020. (III. 2.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.094/2017/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Nádas György ügyvéd) útján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Kúria Pfv.IV.20.094/2017/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozó kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság hívja fel az első fokon eljáró bíróságot, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban régi Pp.) 359/C. § (2) bekezdése alapján a támadott döntés végrehajtását függessze fel [Abtv. 61. § (1) bekezdés].
- [2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdése, XII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, valamint 28. cikke sérelmére alapította.
- [3] 2. Az indítványozó a tulajdonában álló, az ingatlan-nyilvántartás szerint „kivett ipartelep és nagykereskedelmi raktár” megjelölésű ingatlanon gazdasági termelő tevékenységet végez. A szintén ezen ingatlanon található korábbi kastély épületet a hozzá tartozó területtel együtt az alkotmányjogi panasz benyújtásának előzményeként szolgáló perben az alperes települési önkormányzat képviselő-testülete 2008. január 29-i ülésén az épített örökség védelmének helyi szabályozásáról alkotott önkormányzati rendeletben helyi épített örökségnek nyilvánította. Ezt követően az illetékes földhivatal az indítványozó tulajdonában lévő ingatlanra a „helyi jelentőségű védett terület” tényét bejegyezte. Ezen határozat ellen az indítványozó fellebbezéssel élt, azonban az illetékes megyei földhivatal az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az önkormányzati rendelet megalkotását megelőző időszakban az indítványozó vállalkozása működtetéséhez finanszírozási hitelt vett fel, amelynek biztosítékeként úgynevezett keretbiztosítéki jelzálogjogot alapított a perbeli ingatlanra. A hitelintézet az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésről tudomást szerezve tájékoztatta az indítványozót arról, hogy ennek okán a tulajdona korlátozottan forgalomképesé vált, és a védetté nyilvánítás következtében az ingatlan biztosítéki értéke nem nyújt elegendő fedezetet további aktív ügylet lebonyolítására. A pénzintézet ezért felhívta az indítványozót, hogy a vállalkozása további működtetése érdekében új biztosítékot ajánljon fel.
- [4] Az indítványozó ezt követően közjegyző előtt előzetes bizonyítási eljárást kezdeményezett. A közjegyző építész szakértőt rendelt ki, aki megállapította, hogy a kastélyépület felújítási költsége jelentősen meghaladná az épület értékét, a restaurálás megkérdőjelezhető, illetve gazdaságtalan lenne. A szakértő azt is rögzítette, hogy a védetté nyilvánítás előtt védetté nyilvánítási dokumentáció nem készült. Ezt követően a közjegyző ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki a védetté nyilvánítás értékcsökkentő hatásának megállapítására. A szakértő az első szakvéleményét 2012. szeptember 25-én terjesztette elő, amelyben 10 000 000 forintos értékcsökkenést véleményezett. A közjegyző rendelkezett a szakértői díj megállapításáról, a végzést követően az indítványozó észrevételeket tett az ingatlanforgalmi szakvéleményre, melyek figyelembevételével a szakértő 2013. március 25-én újabb szakvéleményt készített, amelyben az ingatlan védetté nyilvánítás nélküli értékét 95 000 000 forintban, a védetté nyilvánítás utáni értékét 80 000 000 forintban véleményezte, így az értékcsökkenés összegét 15 000 000 forintban határozta meg. Az indítványozó által feltett kérdések nyomán készített újabb szakvéleményt a szakértő benyújtotta a közjegyzőnek is, tőle a szakvéleményt az indítványozó 2013. május 9-én kapta meg.
- [5] Az indítványozó 2014. február 3-án az alperes 15 000 000 forint és annak 2008. január 29-től járó kamata megfizetésére történő kötelezése iránt terjesztett elő keresetet, elsődlegesen kártérítés, másodlagosan – az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény 30. §-a alapján – kártalanítás jogcímén.

Az indítványozó a perben az ingatlan értékcsökkenése mellett arra is hivatkozott, hogy álláspontja szerint az ingatlan védetté nyilvánítására a vonatkozó jogszabályok megsértésével került sor. A keresetet elutasító első fokú bírósági ítéletet a Debreceni Ítéltábla hatályon kívül helyezte és az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszéket a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság az alperest 15 000 000 forint és annak a kifizetés napjáig járó kamata, valamint a perköltség indítványozó javára történő megfizetésére kötelezte; az alperes elévülési kifogását alaptalannak minősítette. Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet – pontosítva annak az elévülés kérdésével összefüggésben írt indokolását – helybenhagyta.

- [6] A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a Kúriához. Az elsődlegesen a korábbi elévülési kifogást fenntartó felülvizsgálati kérelmet a Kúria alaposnak találta; támadott ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az indítványozó keresetét elutasította. Nem értett egyet az elévülés nyugvása tekintetében a jogerős ítéletben tett megállapításokkal. Utalva a vonatkozó bírói gyakorlatra megállapította, hogy az elévülés nyugvásának megszűnése szempontjából annak van jelentősége, hogy a károsult mikor jut teljesskörűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába.
- [7] A Kúria a 2012 őszén az indítványozó által is megkapott (akkor még csak 10 000 000 forint értékcsökkenést megállapító) első szakvéleményt olyan jogi tényként értékelte, aminek következtében az indítványozó az igényérvényesítéshez szükséges információknak teljesskörűen a birtokába jutott, ezért megállapította, hogy az elévülés nyugvására okot adó körülmény ezen időponttól megszűnt. Emlékeztetett rá, hogy a bírói gyakorlat szerint az elévülés nyugvása okán az igényérvényesítésre jogszabály alapján rendelkezésre álló, az akadály megszűnésétől számított egyéves határidő már nem elévülési jellegű, annak nyugvása nem állapítható meg, és ez a határidő (tekintettel arra, hogy az elévülési idő elteltét követően a polgári jogi igények bírósági úton már nem érvényesíthetőek) már semmilyen jogi ténnyel – így az indítványozó által igényelt szakvélemény-kiegészítéssel sem – nem hosszabbítható meg. Ellenkező esetben ugyanis „újabb és újabb szakvélemény, illetve kiegészítések igénylésével az elévülési határidő kitolható lenne”. Erre tekintettel a Kúria megállapította, hogy az elévülést megszakító igényérvényesítésre az indítványozó részéről 2013. január 29-ig, vagyis a törvényi, öt éves elévülési idő leteltét megelőzően lett volna lehetőség.
- [8] A később módosított szakvéleményben foglaltakhoz képest fennálló értékkülönbség tekintetében a Kúria úgy foglalt állást, hogy az a per során a követelés összegszerűségének módosítása révén érvényesíthető lett volna; erre tekintettel foglalt úgy állást, hogy az indítványozó már az első szakvélemény kézhezvételével hozzájutott az igényérvényesítéshez szükséges információkhoz. Ebből következően a Kúria szerint az indítványozó 2012 októberét követően (amikor az elsőként készült szakvéleményből értesült az ingatlan tekintetében bekövetkezett értékcsökkenés mértékéről) abban a helyzetben volt, hogy igényét – akár az öt éves elévülési időn belül, akár annak leteltét követően, de még az akadály megszűnését követő egyéves, törvény alapján rendelkezésre álló határidőn belül – bírósági úton érvényesíthette volna. Mivel a Kúria ezen jogi álláspontjából adódóan állapította meg, hogy az indítványozó követelése elévült, és ezért annak bírósági úton történő érvényesítésére nem volt lehetőség, az összegszerűség tekintetében történő további vizsgálat mellőzésével a keresetet elutasította.
- [9] Az indítványozó a Kúria ítéletével szemben benyújtott alkotmányjogi panaszában az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben, illetve a perben hozott különböző ítéletekben tett egyes megállapításokra történő hivatkozással előadta, hogy álláspontja szerint az ingatlana tekintetében a védetté nyilvánítás következtében beálló értékcsökkenés, a védetté nyilvánításnak az egész ingatlanra (így az azon általa létesített raktárépületre is) kiterjedő volta a tulajdonhoz való joga lényegi elemét, az azzal való rendelkezési jogát, a tulajdonosi autonómiát jog- és alaptörvény-ellenesen korlátozta. Kifejtette, hogy véleménye szerint az is vitatható, hogy esetében egyáltalán lehet-e elévülésről beszélni, tekintettel arra, hogy „a korlátozás egy jogellenes állapotként jelenik meg, így mindaddig nem tekinthető az igény elévültnek, amíg ez a jogellenes korlátozás fennáll”. Utalt továbbá arra is, hogy az alapeljárásban felmerült a számára sérelmes önkormányzati rendelet jogszabálysértő volta tekintetében a Kúria önkormányzati tanácsa általi vizsgálat lehetősége is, az önkormányzati tanács eljárásának kezdeményezésére azonban nem került sor, noha az az indítványozó szerint az – annak ellenére, hogy azt ő maga sem indítványozta az eljárás során – indokolt lett volna.
- [10] Az indítványozó szerint a tulajdonhoz való joga sérelme kapcsán az Alkotmánybíróság vizsgálata során egyfelől azt kellene megállapítania, hogy – érvelésének megfelelően – esetében, a jogellenes állapot (folyamatos) fennállása okán nem kerülhet(ett) sor elévülésre. Másodsorban az indítványozó hivatkozott arra is, hogy 2013 augusztusában a perben is igazolt módon fizetési felszólítást küldött az alperes önkormányzatnak, amit az elsőfokú bíróság az elévülés megszakadását eredményező jogi tényként értékelte, és erre (azaz az elévülési idő

újbolí megkezdődésére) tekintettel értékelte a keresetet elévülési időn belül benyújtottnak és érdemben elbírálatónak. A Kúria az első fokon eljáró bírósággal egyezően (és a jogerős döntésben foglaltaktól eltérően) az első szakvélemény megismerésének időpontját tekintette az indítványozó igényérvényesítése akadályának megszűnése időpontjaként. Azzal viszont, hogy a Kúria – az általa követett jogértelmezésnek megfelelően – a korábban az elévülést megszakító jogi tényként értékelt felszólítását az elévülési idő eltelte szempontjából a döntésében figyelmen kívül hagyta, az indítványozó szerint tartalmilag elzárta őt a hatékony „és tisztességes” jogorvoslat lehetőségétől. Ezáltal az indítványozó szerint a támadott kúriai döntés nem csak a tulajdonhoz, hanem a jogorvoslathoz és a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérelmét is eredményezte.

- [11] Harmadsorban az indítványozó azzal kapcsolatban fejtett ki részletes érvelést, hogy álláspontja szerint téves az a bírói jogértelmezés, amely szerint – annak ellenére, hogy a szakértői véleményben foglaltak további tisztázására és ennek következtében az értékcsökkenés tekintetében jelentős változásra került sor – az első szakértői vélemény megismerését követően olyan helyzetben lett volna, amelyben a határozott kérelem követelményének megfelelő tartalmú keresetet nyújthatott volna be az igénye érvényesítése érdekében a bírósághoz. Ezen érvelésének lényege szerint ilyen helyzetbe valójában csak – a jogerős ítéletben foglaltaknak megfelelően – az újabb, módosított szakvélemény kézhezvételét követően került; vagyis az igényérvényesítésre rendelkezésre álló határidő csak 2014 májusában telt volna el, azaz a keresete határidőben benyújtásra került. a Kúria ettől eltérő jogértelmezése ezért a tulajdonhoz való joga sérelmét okozta, illetve, tekintettel arra, hogy a fennálló, általa jogellenesnek tekintett állapot következtében az ingatlanon nem áll módjában beruházni, építeni, a vállalkozását fejleszteni, a vállalkozás szabadságának Alaptörvényben biztosított követelménye is sérül.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ezekkel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [13] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés a)–f) pont] az alábbiak szerint tesz eleget.
- [14] Az indítványozó jogi képviselője alkotmányjogi panaszát az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben terjesztette elő.
- [15] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt formai követelményeknek megfelel, mivel megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §); az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [M] cikk (1) bekezdése, XII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, valamint 28. cikke]. Az indítvány a támadott ítélet alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést is tartalmaz; valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg a Kúria támadott döntése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [16] Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon, az indítvány e feltételnek csak részben [a XII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései tekintetében] tesz eleget. Az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdése és 28. cikke ugyanis nem tartalmaz az Abtv. 27. §-a szerinti Alaptörvényben biztosított jogot. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság korábban már megállapította, hogy „[a]z Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban a kérdésben, hogy az Alaptörvény M) cikk (1)–(2) bekezdéseit, [...] és 28. cikkét sem tekinti olyan, az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó alaptörvényi rendelkezésnek, amelyre alkotmányjogi panasz alapítható {legutóbb lásd pl. 3075/2018. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [24]–[26]; 3070/2018. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [15], illetve 3266/2017. (X. 19.) AB végzés, Indokolás [8]}. {3021/2019. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [24], legutóbb megerősítette: 3/2020. (I. 3.) AB határozat, Indokolás [26]} Ezért az Alkotmánybíróság az ezekre alapított indítványi elemeket nem vizsgálhatta.
- [17] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény indítványozó által hivatkozott egyéb rendelkezései kapcsán azt állapította meg, hogy az indítványozó valójában valamennyi általa megjelölt alapjogi sérelmét tartalmilag a tulajdonhoz való joga – szerinte megállapítható – sérelméből vezeti le. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmével kapcsolatos indítványi elemeket együttesen, a tulajdonhoz való jog sérelmével összefüggésben bírálta el.

- [18] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29. § és a 31. § szerinti feltételeket.
- [19] Az Abtv. 27. §-ában meghatározott egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozó, mint az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló per felperese, nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [20] Az indítványozónak nem áll rendelkezésére további jogorvoslati lehetőség, ezért a panasz az Abtv. 27. § (1) bekezdés *b*) pontjában és az Ügyrend 32. § (2) bekezdés *b*) pontjában foglalt követelményeknek eleget tesz.
- [21] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [22] Az alkotmányjogi panaszban foglalt érvelés szerint a XIII. cikk (1) bekezdésének (és azzal összefüggésben valamennyi más, az indítványozó által megjelölt alaptörvényi rendelkezés) sérelmét a Kúria elévülési idővel, valamint az elévülés nyugvása okán a bírósági igényérvényesítésre rendelkezésre álló határidő számításával kapcsolatos jogértelmezése idézte elő. Az eljáró bíróságok döntésük előkérdésének az alperes önkormányzat elévülési kifogásának mikénti elbírálását tekintették. Ebben a tekintetben a Kúria a korábbi bírósági döntésekben foglaltakkal egyetértve kifejtette, hogy az alkalmazandó polgári anyagi jogi szabályok alapján az elévülés a kár bekövetkezésével kezdődik, a kár pedig az indítványozó ingatlanát védetté nyilvánító önkormányzati rendelet megalkotásával, azaz 2008. január 29-én nyomban bekövetkezett.
- [23] Mivel az indítványozó csak jóval később, a hitelintézet jelzése nyomán szerzett tudomást az ingatlana tekintetében ezzel összefüggésben bekövetkezett értékcsökkenésről, az ezzel kapcsolatos (kár)igénye érvényesítésében akadályozva volt. Az ilyen helyzetekre vonatkozó törvényi előírások szerint az akadály megszűnését követően az indítványozó az igényét a károkozóval szemben az akadályoztatás megszűnésétől számított egy éven belül abban az esetben is érvényesíthette (volna), ha az általános ötéves elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél kevesebb van hátra. A Kúria – a jogerős ítéletben foglaltakkal szemben – az elsőfokú bírósággal értett egyet abban a tekintetben, hogy az akadály, és ezáltal az elévülés nyugvása az első szakértői vélemény kézhezvételével megszűnt. Ebből következően a perindításra az indítványozónak a Kúria álláspontja szerint ezen időponttól számított egy éven belül, vagyis 2013 októberéig lett volna lehetősége. A Kúria az első fokon eljáró bíróságétól eltérő álláspontot képviselt viszont ezen egyéves határidő jellege tekintetében, erre tekintettel fejtegette ki, hogy ez a határidő már nem elévülési jellegű, azaz annak újabb nyugvása, vagy megszakadása már semmilyen újabb jogi tényre tekintettel nem állapítható meg. Ebből a jogértelmezésből következik, hogy a Kúria – mivel a törvényben meghatározott ötéves elévülési idő 2013. január 29-én már lejárt – az indítványozó által 2013 augusztusában megküldött fizetési felszólítást sem értékelhette az elévülést megszakító cselekményként, így az általa követett szakjogi álláspontnak megfelelően a 2014. február 3-án előterjesztett keresettel érvényesíteni kívánt igény elévülését állapította meg. A támadott döntése indokolásában kifejtette azt is, hogy a jogerős döntésben foglalt érveléssel ellentétben azért az első, nem pedig az összegszerűség tekintetében módosított újabb szakvélemény kézhezvételének időpontját tekintette az elévülés nyugvása megszűnésének időpontjaként, mivel azt követően már nem volt érdemi akadálya az indítványozó igényérvényesítésének; az értékcsökkenés megállapított végleges mértéke tekintetében bekövetkezett változás pedig a perben a követelés összegének megváltoztatásával érvényesíthető lett volna.
- [24] Amint arra az indítványozó maga is utal, az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint különbséget kell tenni az alkotmányjogi és a polgári jogi tulajdonvédelem [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés] között; a két védelmi kör nem azonos. Az alkotmányos tulajdonvédelem nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdonvédelmével és „nem vonható az alkotmányos tulajdonvédelem alá minden olyan ügy, melyben az indítványozó állítása szerint jogsértő bírósági határozatok eredményeként pervesztes lett, és ezért vagyonszertést szenvedett el” {lásd például: 3120/2017. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [40]}. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy önmagában az a tény, hogy az eljáró bíróságok a polgári anyagi jog elévülésre, illetve a polgári jogi igények bírósági úton történő érvényesíthetőségének határidejére vonatkozó szabályainak alkalmazásával egyes kárigények kapcsán arra a következtetésre jutnak, hogy az elévülés bekövetkezése okán az adott igény bírósági úton történő érvényesítésére (már) nincs lehetőség, önmagában nem veti fel a tulajdonhoz való jog alkotmányjogi értelemben vett sérelmét. Ez a bírósági jogorvoslati rendszer jellegéből adódóan szükségképpen abban az esetben sincsen másképp, ha a bíróság rendes vagy rendkívüli jogorvoslati eljárásban, olyan igény kapcsán jut erre

a következtetésre, amelynek tekintetében a jogorvoslattal támadott bírói döntés vagy döntések eltérő jogi álláspontot képviseltek.

- [25] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványozó által előadott érveléssel kapcsolatban azt állapította meg, hogy azok valójában az ügyében meghozott, az indítványozó számára sérelmes kúriai döntés megállapításainak tartalmi, lényegében szakjogi és nem alkotmányossági kritikáján alapulnak. Az elévülés bekövetkezése szempontjából releváns időpontok megállapítása, tények feltárása és azok mikénti értékelése az Alkotmánybíróság megítélése szerint olyan, a jogági dogmatikához tartozó polgári-, nem pedig alkotmányjogi szakkérdések, amelyek a jogviták bírói elbírálása szempontjából megkerülhetetlenek, és amelyeknek eldöntése a jogszabályok értelmezésére és azok alkalmazására hivatott bíróságok hatáskörébe tartozik.
- [26] Az Alkotmánybíróság az ezzel kapcsolatos töretlen gyakorlatának megfelelően – mely szerint alkotmányjogi panasz alapján eljárva is csak az alkotmányossági szempontokat vizsgálja – a jelen ügyben is tartózkodott attól, hogy a tényállás megállapítására, a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésére, valamint a jogszabályok értelmezésére és azok alkalmazására hivatott bíróságok ezen tevékenységét felülbírálja. Az Alkotmánybíróság – mint minden szakjogi, törvényességi felülbírálatra irányuló indítvány kapcsán – ismételten rámutat arra, hogy „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti »szuperbíró« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {elsőként lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. „[A]z Alkotmánybíróság [...] a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]} Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban [...] megjelenő érvek megalapozottak-e [...]. A tényállás megállapítása [...] ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]} A támadott bírói döntések mindezekre tekintettel a jelen ügyben feltárható összefüggések alapján – alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség hiányában – nem képezhetik érdemi vizsgálat tárgyát. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság nem látta indokoltnak a támadott döntés végrehajtásának az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján történő kezdeményezését sem.
- [27] 4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az részben az Abtv. 27. §-ában, részben pedig a 29. §-ában írott feltételeknek nem felel meg, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a* és *h*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2020. február 18.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/583/2018.

